

Létnik I. v lažnjivi obleki. Štev. 12.

Izhaja v mesecu dvakrat, kedar ga je volja. — Veljá celo leto 2 gold. 40 kr., pol leta 1 gold. 20 kr.

Liberalizem.

Svobode doba je prišla,
Slovenecm;
Prijazno solnce greje tla
Vsim Nemcem.
Zdaj bode vendar vsak vesel
In liberalno pesem pel
Svobodi!
Kdor zdaj še bode godrnjal,
Je vreden, da bi koj pobral,
Ga zlodí.
Še e'lo slovensko sme peró
Zabavljat';
Nemškutarski laži krepkó
Se vstavljat'.
Ak pa zadene v paragraf,
Hitrejšje ko je telegraf,
Je v ječi.
Ako na Žabjek pride le
Meseca dva, godí se že
Po sreči.
Že „Brenceljna“ zasačile
So grablje;
Po „Triglavu“ pa mahnile
So sablje.
„Slovenski narod“, tretji v zvez',
Je skoraj padel že čez jéz
Mu stavljen;
Imena drugih kdo pové,
Za ktere je tud' ričet že
Pripravljen?

Na kmete se pošiljajo
Zandarji;
Povsod že skoro švigajo
Kom'sarji.
Po mestu vsak liberaluh
Iz proste volje ogleduh
In „špicelj“;
To skusil je že marsikdo,
Ki spekel se je, spekel z'lo;
Tud „Brencelj“.
Ak' kdo na kmete se podá
Iz mesta,
Za njim vohunov polna vsa
Je cesta.
Ko vrne v mesto se nazaj,
Ga imajo že na eins zvei drei
Pri fraku.
Potem ga v luknjo silijo,
Kjer lačne miši cvilijo
O mraku.
In to je liberalen čas
Za Nemce;
Ker sučeje le sitne nas
Slovence.
Kakošna bi osoda b'la,
Če bi svoboda splavala
Po vodi?
Zatoraj „Brencelj“ ves vesel
Je to-le pesmico zapel
Svobodi.

Spomenica.

Konšt. mestni zbor je, kakor je občno znano, porabil lepo in zaželjeno priložnost, namreč napad njegovih mladičev na kmetih — pri katerih bi bili ti kmalu tepeni — za strašno pismo, s katerim si je naročil novo zalogo že skoro pošle blamaže. Kaj se če? Časi so spomenicam zelo ugodni, tudi „Brencelj“ jo je „iztuhtal“ in sicer vsled te-le dogodbe:

Imel je in gojil si golobčke, mične in lepó pisane živalice, ktere so prav glasno krulile, njega neizrečeno veselile, ob enem pa tudi po celi okolici sejano žito pobirale, po vseh strehah slamo trgale in vse pomazale. Cela vas se je jezila in ko nekega dne se zopet pase cela četa v sosedovem prosu, pride sosed in jo zapodí, vrh tega pa nastavi po celem polji strahove.

„Brencelj“ to silovito početje izvedivši, bleđi od jeze, razkačen se vsede in piše spomenico, ktera se tako-le glasi:

Slavno ministerstvo v Blatni vasi!

Davno že se je kuhalo nekaj v deželi, zdaj je zavrelo in izkipelo. Menim, da je sirova in silovita dogodba, ktera odvra po časnikih najvažniša politična vprašanja, že doletela ušesa konšt. ministerstva, tedaj mi ne bo treba, vnovič jo popisovaje dražiti jeze, ktera tare vsakega poštenjaka; vendar naj bo dovoljeno, slavnemu konšt. ministerstvu izreči svoje mnenje in odkriti uzroke in nasledke enako nepostavnega početja, ako se na primernem kraju ne vstavi in se ojstro ne kaznujejo hudodelniki.

Od nekđaj že so imeli golobčki navado, pasti se po polju in nikomur ni bilo mar, pritožiti se ali jim nedolžno veselje celó kaliti s tem, da jih silovito odpodí. Lep mir je vladal v okolici, živalice so bile dobro rejene in sicer brez stroškov njihovega lastnika, kteri je imel ž njimi veliko veselje.

Nenadoma pa se pritepe v okolico capin s prenape-timi idejami, kteri jame hujskati sosede, češ, da golobje delajo veliko škodo s tem, da pobirajo sejano seme in zobljejo že zrelo prosó. V začetku se mu je vse smejalo, nihče ni verjel tega; a sčasoma dali so se presleptiti, čulo se je tu pa tam godrnjanje, nekteri so skriveje žvižgali in se grozili nad četo, kedar je napravila svoj navadni izlet v okolico. Morda bilo bi se še kaj več zgodilo, pa „Brencelj“ je bil doslej mogočen gospod, njegovi hlapci imeli so sila hude brke.

Brž ko je to zapazil, ovadil je „Brencelj“ nevarnega človeka konšt. ministerstvu s prošnjo, da bi blagovolilo ga odstraniti brez zamude; a bodi si, da se mu ni verjelo, bodi si, da se ni hotlo energično postopati: zaukazalo se je le, marljivo paziti na omenjenega capina. Nasledki te nesramnosti se vidijo, kriv ni le capin, ki je ljudi šuntal in dražil, timveč tudi sl. konšt. ministerstvo, ker pritožbam ni pripisalo tiste veljave, ktero so brez dvoma zaslužile.

Da se kaj enakega nikoli več ne zgodí in se pomiri četa golobčkov, ktera vsa oplašena si ne upa iz golobnjaka, predrzne se podpisani, nasvetovati sl. konšt. ministerstvu sledeča sredstva:

1. Sosedje, kteri so plašili četo s kamenjem, naj se ojstro kaznujejo in sicer s tem, da se jim odseka desna roka.
2. Naj se zaplete cela dežela v preiskavo, posebno pa capin, po imenu „Dihur“, kteri je dražil doslej mirne in zadovoljne ljudi.
3. Naj se pošlje po celem polji velikanska četa krokarjev, kavranov in ako je mogoče, tudi kobilic.
4. Po njivah naj se pobere kamenje do zadnjega peska in požge, da se ne bo mogel več metati za živalicami.
5. Enako se vniči vse, kar bi utegnilo plašiti golobe, kakor: strahovi vsake baže, suha drevesa, podrtije itd.

6. V okolici se ne smé niti žvižgati, niti glasno govoriti, kajti vse to plaši golobe.

7. Kedar priletí četa na pašo, se poskrije vse, kar je na polji, ljudje, živina itd.; tudi se prepové zajcem, med tem časom tekati po polji.

8. Da pa živalicam ne pomanjka piče, se sme le sejati, žeti ne.

9. Sploh je prepovedano vse, karkoli bi utegnilo kaliti javni mir; prestopki se ojstro kaznujejo in hitro naznamijo na dotičnem mestu po „špiceljnih“, ktere plačujejo pun-tarji sami.

Ako se bo slavno ministerstvo v Blatni vasi oziralo na to in ravnalo po nasvetih, je mogoče, da se povrne poprejšni mir in se golobje pasejo brez nevarnosti v okolici; stvar je jako važna, treba je, da se ne ozira na nasprotne pritožbe, ktere so brez izjemka le izrazi ošabnosti in prevzetnosti, posebno pa tistih idej, ktere je trosil in še trosi omenjeni capin in kterih se je — žalibog! — nalezla do ma-lega cela okolica. Treba je in liberalizem tirja, da se odvzame vsa svoboda in zatara prosto gibanje, z eno besedo, da dobi vsak človek „špiceljna“ za angelja varha, kteri ga spremlja in voha po vseh potih.

S trdnim zaupanjem, da bo sl. ministerstvo v Blatni vasi spolnilo te želje, ktere izvirajo iz gole ljubezni do ljubljenih golobčkov, se podčeečká

v vdanosti do Vas čisto stopljeni

„Brencelj“.

V Kurji vasi 3. dan po begu iz Egipta.

Primerno.

Vsled vrlega in bistrournega postopanja, ktero je zabranilo in vstavilo hujši punt na Janjčah in v Vevčah, dobila sta gosp. Pajk in grof Auersperg posebno pohvalo.

Sliši se, da se nadjajo očitne pohvale še:

1. „Tagblatt“ za — resnice, ktere je kahal in ponujal po svetu vsled te dogodbe;
2. „Brencelj“, da je daroval policiji 1040 iztisov v spomin dogodeb na Janjčah;
3. profesor Häng, da loví po „zvezdi“ dijake, kteri kadijo smodke;
4. gospá nekega ravnatelja, ktera opravlja službo „špiceljke“ brezplačno;
5. Pajkovi briči, ki hodijo na Ig mirno ljudstvo — mirit;
6. ljubljanski župan, ki je že drugič prepovedal „Sokolu“ izlet;
7. Dežman, ker dá svojim policijskim varhom lep zaslužek — plačevati iz mestne denarnice;
8. družba Slovencev, ki se je peljala na Ig in dala hvaležno tvarino sodnijski preiskavi.

Pozdrav ljubljanskih turnarjev nemškim turnarjem v Brnu.

Dragi sobratje!

Večkrat se nam je že sanjalo, da nismo edini nemški turnarji v slovanskih deželah, da mora biti tudi v severnem delu kronovine nemški otok, kjer visijo jabelka že zrela po drevesih za — Nemce. To so bile le sanje, kajti dokazov nismo imeli od Vaše eksistencije, ni bilo slišati ne od Ježice, ne od Šentvida in še od Janjč in Vevč ne.

Nekteri naše rajde jeli so že z glavami majati in dvomiti zarad Vaše hrabrosti, ktero je podedoval jako razširjen tevtonski rod po svojih prednikih. Da

je ta sum bil brezuzročen in krivičen, pokazali ste jasno v bitvi pri Bistrci.

Dragi, neprecenljivi sobratje! Zdaj ste tudi Vi naši fantje, kajti tudi Vas črti surov kmečko-slovanski rod, tudi Vam raste na kmetih le kamenje in polena. Je nekaj skrivnega, kar veže po krvi si enake narode; nektre na pr. žganci in kaša, druge cmoki, tretje pečene piške in piva, četrte polenta itd.; nas pa, vrli in precartani sobratje, dobrovoljnost prostega, po vodjih sistematično našuntanega kmeta, ki nas pri ponosnih izletih in slovesnih potih skozi vasi počasti s kamenjem in poleni; ni dvomiti tedaj, da smo ene in iste krvi, kajti znano je, da vse, kar je miš, mačka preganja in lovi.

Veseli nas, da ste tudi Vi jasno pokazali svojo brzonožnost in ste tekli, kar so Vas nesle noge; vendar ne verjamemo, da bi bili v tem obziru se odlikovali enako nam; tla so bila nam ugodnejša, kajti navzdol se dá veliko hitrejšje cvrnati ko po planjavi. Tudi menda Vi niste bili v taki zadregi, ko mi, kajti nam se je tako hudo godilo, da je en kmet na mestu mrtev obležal.

Zgubili ste tudi zastavo, katero so Vam roparji bóje raztrgali. Iz golega sobratovskega sočutja Vam ponujamo mi svojo staro, za katero ne vemo prav pravnega prostora; bila je že tudi v „ognju“ in bo gotovo tekla sama, ako jo zastavonosec proč vrže.

Hrabri junaci! Zagotovljamo Vam, da bomo v enakih priložnostih vedno enako hrabro — tekli, in pričakujemo to tudi od Vas; kedar je človek v zavetji, kriči se iz vsega grla

Gut heul'!

Odbor varhov

turnarske dece v Ljubljani.

Volilci ljubljanske okolice!

Vnovič se bliža čas, da si izvolite poslanca v deželni zbor. Tako lepa priložnost, pokazati svojo samostalnost in neodvisnost od nacionalnih sleparij, pride komaj vsake kvatre, in ako bi jo izpustili, dali bi si strašno klofuto.

Volilci! Znano Vam je, da je naša doba vsled nacionalnih prekucij jako žalostna, nemškutarstvo se ne more prav razcevesti; ni čuda tedaj, da so možje le redki, kateri bi se borili za Vaše pravice, katerim bi hodil vedno le ljudstva blagor po glavi.

Oziroma na to jako neugodno in žalostno resnico loviti moremo take narodnjake, in jih trdno držati za škrice, da se nam ne izmuznejo, kedar jih potrebujemo. Tedaj primite se možá, kterega Vam tu eno-glasno priporoča „Brencelj“, in ta je

gospod Pajk,

mož velikanske veljave, strah puntarjev v ljubljanski okolici, poveljnik žandarjev itd. Vodo bi v morje nosil, ako bi hotel šteti vse njegove zasluge, tedaj naj jih omenim le nekaj.

Gospod Pajk je celi ljubljanski okolici skrben oče, kakor je bil poprej loški. On skrbi za javni mir po oboroženih „angelj-varhih“, Vam odpisuje davke, kedar jih plačate in bi jih brez dvoma plačal tudi iz lastnega žepa, ako bi bila taka navada. Ako se kdo pregreši zoper javno varnost, mu preskrbi mično stanovanje in primerno postrežbo brez vse plače, v poprejšnih časih je gojil celó leskovino in celil moralne rane z leskovim oljem. Vrh tega je bil celó nagajivi deci v prid, kajti matere so jo vkrotile s krikom: „Pajk gré“.

Mož takih zaslug bo tudi dalje potegoval se za kmete, kakor jih dá zdaj vlačiti po svojih bričih; on Vam bo sploh vstrezal po svoji moči, ako bo imel kdo dolge lase, mu jih bo dal postriči brez plače, kar se je o slavnem času njegove vlade drugod že godilo, on bo sprožil misel, da se razširi dobrodelna hiša na Žabjeku, in ako ga prosite, dal bo vsakemu vsaj dva bajoneta za varha, da mu pomagata žgance, plečeta in klobase jesti.

Kaka dobrota pa bo Pajk za deželno zbornico! Nikomur ne bodo hodile prazne muhe po glavi, nikogar ne bodo nadlegovale, ampak kar jih ne bo polovil, bodo zbežale.

Menda te besede ne bodo bob v steno; pritecite vsi k volilni čepinji in volite si poslanca, kterega Vam živo priporoča

„Brencelj“,
vjeta muha.

Novice.

— Unidan je bil hud nemškutar nagloma umrl. Sum je šel po mestu, da smrt ni bila naravna. Ko ga raztelesijo, pokaže se vzrok smrti, kajti najde se — „Brencelj“, kterega je že davno imel v želodcu.

— Kmečki fant gré s taborsko svetinjo po mestnih ulicah. Brič pristopi in se zadere: „Ti bom kazal nositi svetinje!“ — „Ne bo treba, saj že vem, kje in kako se nosijo“, odgovori fant in — jo dene v žep.

— Štirje turnarji pritekó do visoke graje in se posvetujejo, kako bi prišli na unkraj. „Turnar“, pravi prvi — „mora skakoma čez“. — „Nikakor ne“, ga zavrne drugi, „to stori vsak kmet; marveč turnar se mora vpreti z roko in šiniti čez grajo“. — „Ali pa ga vzdigne drugi in posadí unkraj graje na tla“, pristavi tretji. „Najbolj ponosno pa bi bilo, da zleze drug vrh drugega in zgornji se spusti unkraj graje na travo“. — „Če ne morete čez, vam bom jaz pomagal“, se zadere v tem hipu za hrbtom kmet, čegar travo so teptali. Gibčni in urni skakalci zdaj prav hitro splezajo na uno stran — pod grajo.

— Poljanski fantje so bili v Kranji kaznovani zavoljo zastave, katero so privezali vrh maja. Vrnivše se na poti nagovori nemškutarsk uradnik: „Prav se Vam godi! Zakaj ste pa nataknili zastavo na maj?“ — „Zato, gospod“, se oglasi fant, „ker v prostem zraku ni hotela viseti“.

— Postopača gledata zidarje pri Tavčarjevi hiši. „Rad bi vedel“, pravi drug drugemu, „kaj bi se zgodilo tistemu, kateri bi padel iz sinje visočine“. — „Pojte vrh zidovja in skočite doli, in vedeli boste“, zarenčí tik njega nevoljen delavec. Gospoda odideta.

— Mestni svetovalec gosp. Trpinček prinese izpod strehe stare žaklje po stopnicah na dvorišče. Hlapec, vgladavši ga, smehljaje se reče: „Gospod, bi ne bili žaklji prej na dvorišču, bi se ne bili Vi manj potili, ako bi jih bili na dvorišče spustili ali zagnali?“ „Prav je tvoja“, odgovori Trpinče, zgrabi žaklje, jih nese nazaj pod streho in jih potem zažene na dvorišče.

— Zidanje desete šole na Vrhniki bliža se že koncu. Zidana je na akcijah, katerih je ogromno večino, kakor se sliši, kupil ljubljanski „kapitalist“, Monsieur Antoine Moré.

Pred trdnjavo „Slovenijo“.

Deček „Tagblatt“. Tata, meni se zdi, da tukaj ne bova opravila nič. Vrata so zaprta, topi nabasani, in krog obzidja globoka voda. — Tata, tata, vidiš moža v stolpu? Mene je strah (jame jokati.)

Pan „Regenmož“. Nič ne jokcej, sinko, tebi se ni bati ničesar. Vrata so zaprta za prebivalce trdnjave, topovi pa ne smejo po nas streljati. Mož, kterega si se vstrašil, je zaprt, tedaj te ne bo vgriznil. — Le čakaj! Z grabljami bova skopala podzemeljsk vhod v trdnjavo.

Deček „Tagblatt“. Kaj pa, ako nam ga med tem takraj zasujejo? Iz Janjč nam odhod ni bil zaprt.

Pan „Regenmož“ (jezen): Molči, dete! (Za-se:) Kmalu bo jajce bolj modro ko kura.

Vprašanje.

„Tres faciunt collegium“ je latinski pregovor; bi se ne smelo tudi reči: „Trije so turnarsko društvo?“

Trije „kapitalisti“
na Gradu.

Protest.

„Laib. Zeitung“ je priobčila 16. t. m. novico, da so letos Ipavke prinesle v Ljubljano prve fige. Ta novica je nesramna in tendenciozna laž.

Župan & Poprovič.

Kako narédi, da ne boš nikoli brez denarja.

To vsakemu jako važno in koristno vprašanje rešil je nedavno gospod Moré, kteri je imel, kakor je že znano, čudno nesrečo, da je namreč vsaki dan skoro pozabil svojo možnjo domá na polici, in se tega še le spomnil, kedar je bilo treba kaj plačati. Zdaj si je mož pomagal, kaj takega se mu ne pripeti več, in sicer zavoljo tega, ker je vtaknil v žep venar, kteri ima tako čudodelno lastnost, da tisti, kdor ga ima, ni nikoli brez denarja. — Skoro neverjetno, a vendar resnično.

NAZNANILA.

Naznanilo.

Sl. ministerstvo za javno varnost v Blatni vasi je razpisalo sledeče službe:

1. Službo mestnega komisarja, kteri ima loviti smrdljivo soparico, ktera se vali večkrat iz Pavrove in Janeževe hiše v St. Peterskem predmestji, da ne žalijo nosu gosp. podžupana. Plača: na dan počen groš in čez dan prosta svečava, poljšek: 20 „Tagblattov“ na teden.

2. Službo gasilnika, kteri ume gasiti sklečo vest. Plača: 2 frakeljna „Fortschritt“šnapsa in pol deže Dežmanovega masla na teden.

3. Službo kuharja, kteri ume peči in kuhati Slovence. Plača se bo odmerila po umetnosti.

Kdor misli prevzeti kako teh služeb, naj se brž ko brž oglasi, kajti ni znano, kako dolgo bo še to ministerstvo na odru.

Vrednik

po imenu Tomschitsch

se je zgubil. Kdor ga najde ali vé njegovo sedanje bivališče, naj ga naznani za dobro plačo pri Mariborski sodnji.

Išče se

bogatin,

kter bi bil pripravljen, plačevati dolgove za druge. Sme biti tudi Slovenec.

Več o tem pod črko dr. R. v Ljubljani.